

Înșurubarea la o comandă secretă, nebănuită

Dorin Popa

dintotdeauna am fost vrăjit
de clipa în care oamenii își pierd aripioarele,
de clipa în care încep să se înșurubeze lent
în viețile lor
cu-n soi de frenezie
dintotdeauna, cu aceeași uimire,
am privit intrigat cum se afundă semenii mei
în viețile acestea ale lor cu nepăsare,
cu nepăsare și oboseală,
cu o sfârșeală dulce și tristă - pietrificată
tăcuți, pe furiș, prietenii s-au înșurubat
- unii ca într-o glumă, ușor, cu zâmbete discrete,
alții cu hotărâre, îndârjiți, s-au scuturat
devreme de fulgi și tulee -
și degeaba strig către ei, degeaba urlu disperat
și-i trag de picioare înapoi...
ei au intrat până la brâu, până la urechi
în viețile lor
ei nu mai vor, o, nu mai vor deloc
să audă altceva decât sunetul hrănitor
al înfiletării lor în lumea asta, în viața asta,
în moartea asta
oho, prietenii mei au dispărut complet
înghițiți de viețile lor serbede, flămânde, maron-disperate
iar eu, straniu și imatur, văd cum posibilul se îngustează
cum s-a chircit într-o pată, într-o dâră
apoi, în adierea părelnică a unei amintiri
despre care nimeni nu poate mărturisi
nimic